

**من ورزشکار خردسال سال‌های انقلاب و در ژیمناستیک، قهرمان قهرمانان کشور در دهه ۶۰ بودم تا سال ۶۷. بعد از آن در دهه ۷۰ مربی تیم ملی بودم تا اوایل دهه ۸۰. داور بین‌المللی اروپیک ژیمناستیک هستم و تنها مدرس ایرانی فدراسیون جهانی بودم که در غرب آسیا تدریس کردم. کلاس‌های مربیگری فدراسیون جهانی را گذرانده‌ام. پزشک و متخصص طب فیزیکی از آمریکا هستم. با این رزومه‌ای که گفتم فکر می‌کنم ما بخشی از تاریخ شفاهی ورزش بانوان در بعد از انقلاب باشیم**



خبرآتلین

و نشاط بسیار بیشتر در آنها شده است. سال گذشته فدراسیون ژیمناستیک پوشش بانوان را برای اروپیک ژیمناستیک مصوب کرد و ما در حال تشکیل اولین تیم ملی اروپیک ژیمناستیک زنان هستیم تا بعد از دوران کرونا در مسابقات شرکت کنیم.»

اینچه درگاهی درباره اینکه خیلی از زنان ورزشکار در شرایط مالی مناسبی نیستند و این موضوع در ژیمناستیک به چه صورت است هم صحبت کرد: «ژیمناستیک ورزش پایه کشور هست و اگر دید ما شعارگونه نباشد، کشوری که ژیمناستیکش قوی باشد، کل ورزش آن قوی است. شما هیچ کاروان موفقی را در المپیک و بازی‌های آسیایی نمی‌بینید که تعداد قابل توجهی از مدال و ورزشکار از ژیمناستیک نداشته باشد. جسارت می‌کنم که بگویم انگار ورزش ندارند. ورزش قهرمانی در جهان از ژیمناستیک شروع می‌شود و کسانی که کارشان را از ژیمناستیک شروع می‌کنند در رشته‌های دیگر هم موفق هستند. بنابراین دید به ژیمناستیک باید متعالی تر باشد و این دیدگاه را باید مسئولان ورزش کشور نشان بدهند که البته دارند ولی باید ژیمناستیک از لحاظ مالی تغذیه بیشتری شود. این را هم بگویم که به لطف خدا ما در ژیمناستیک شکایت‌های مالی آنچنانی نداریم. مامی خواهیم مروج این باشیم که یک زن مسلمان با حفظ حجاب هم می‌تواند در عرصه‌های بین‌المللی بدرخشد و افتخار کسب کند.»

امکانات می‌دویدیم و سعی می‌کردیم با چنگ و دندان ورزش کنیم اما در سال‌های بعد و روز به روز شرایط بهتر شد و بانوان ما در وضعیت بسیار بهتری نسبت به آن سال‌ها قرار دارند.»

رئیس فدراسیون ژیمناستیک درباره اینکه حالا چقدر ورزشکاران بانورا درک می‌کنند، گفت: «من بعد از ورودم به فدراسیون، اولویت کلاس‌های بین‌المللی را به بانوان قرار دادم. چون امکان سفر و حضور در کلاس‌های بین‌المللی برای آقایان بسیار بیشتر است. ما در کلاس‌های ژیمناستیک هنری مدرس خارجی آوردیم و خانم‌ها در کشور خودمان آموزش دیدند. دوره دآوری ژیمناستیک اروپیک را داشتیم و با سهمیه برابر بین آقایان و بانوان برگزار کردیم. در تمام شاخه‌ها آقایان و خانم‌ها سهمیه برابری دارند. جامعه آماری ما در این ۳ سال ۱۰۰ هزار نفر افزایش یافته است. من ژیمناستیک را با ۱۷۵ هزار نفر تحویل گرفتم و طبق آمار فدراسیون پزشکی ورزشی که ادعای من هم نیست، به تعداد ۲۷۵ هزار نفر رسیده ایم. این به خاطر توفیقاتی بوده که ژیمناستیک در این ۳ سال کسب کرده و اقبال عمومی به آن افزایش پیدا کرده است. نیمی از این جامعه بانوان هستند. ما آکادمی جهانی ژیمناستیک هنری را برای بانوان در ایران برای اولین بار بعد از انقلاب میزبانی کردیم و آنهایی که مباحث مشترک داشته، برای آقایان و بانوان بوده است. این اولویت بخشی به زنان، باعث شور

ما برای اولین بار به رنگ ۳ دنیا برای کسب سهمیه المپیک دست پیدا کردیم. عضویت در کمیته فنی آسیا را داشتیم و مدال‌های جهانی متعدد را به دست آوردیم. همان طور که می‌دانید آسیا مهد ژیمناستیک کهن جهان است و ما برای اولین بار در ژیمناستیک هنری ۲ مدال کسب کردیم و به ۲ مدال نقره رسیدیم. در جام‌های جهانی که از سری‌های کسب سهمیه المپیک است، موفق بودیم. در آلمان به مدال برنز رسیدیم و در بهمن ماه در ملیورن، ۲ نقره گرفتیم که برای اولین بار رخ داد. در آخرین رقابت مان هم که اسفند در باکو برگزار شد، ژیمناست ما به فینال صعود کرد ولی فینال کنسل شد و همان نتایج دور مقدماتی را اعلام کردند که برای ما مطلوب نبود و مدال برنز را به ما دادند. در این شرایط، نگاه‌ها در دنیا به ژیمناستیک ایران تغییر کرده است. کسب سهمیه المپیک جوانان بوئنوس آیرس و کسب اولین مدال در این رقابت‌ها باعث شد فدراسیون جهانی تاریخ‌سازی و کسب اولین مدال ایران در سال ۲۰۱۸ را اعلام کند.»

اینچه درگاهی درباره شرایط ورزش ایران چنین نظر داد: «من ورزشکار خردسال سال‌های انقلاب و در ژیمناستیک، قهرمان قهرمانان کشور در دهه ۶۰ بودم تا سال ۶۷. بعد از آن در دهه ۷۰ مربی تیم ملی بودم تا اوایل دهه ۸۰. داور بین‌المللی اروپیک ژیمناستیک هستم و تنها مدرس ایرانی فدراسیون جهانی بودم که در غرب آسیا تدریس کردم. کلاس‌های مربیگری فدراسیون جهانی را گذرانده‌ام. پزشک و متخصص طب فیزیکی از آمریکا هستم. با این رزومه‌ای که گفتم فکر می‌کنم ما بخشی از تاریخ شفاهی ورزش بانوان در بعد از انقلاب باشیم. البته از بلاتکلیفی‌های دهه ۶۰ تا به امروز راه درازی را طی کرده ایم ولی به نظرم یک سیر تکاملی بالنده نسبت به ورزش بانوان طی شده و شیب تغییرات هم منحنی مهمی را نشان می‌دهد. این موضوع بیشتر یک پذیرش فرهنگی و یک تغییر دیدگاه اجتماعی را نسبت به ورزش بانوان به ذهن متبادر می‌کند و ورزش بانوان توانسته تا حدود زیادی جایگاه خودش را در جامعه به دست آورد.»

او درباره اینکه در زمان ورزش با چه مشکلاتی مواجه بود که الان بانوان ورزشکار ایرانی با آن مواجه نیستند، چنین نظر داد: «یک غمگینی بزرگ من در دوران نوجوانی این بود که ما تا چه زمانی می‌توانیم ورزش کنیم و اگر به رده جوانان برسیم، می‌توانم در مسابقات شرکت کنم یا خیر. اما امروز بانوان ما چنین نگرانی‌هایی ندارند. ما در کودکی در سالن ژیمناستیک شهید شیری کار می‌کردیم ولی آن سالن را به آقایان اختصاص دادند و ما مدتی بدون سالن بودیم و بعد با تلاش والدین مان سالن استقلال در اداره کل تربیت بدنی فعلی استان تهران را دادند. در واقع ما دنبال